

каква работа, ала като не намѣрилъ, трѣгналъ съ животнитѣ си отъ село на село, отъ градъ на градъ, и ги научилъ на разни игри. Хрумнало му на умъ да иде да види ножа, който тѣ при раздѣлата заболи въ дървото, и да узнае, какво се е случило прѣзъ това врѣме съ неговия братъ. Когато отишълъ тамъ, видѣлъ, че отъ къмъ братовата му страна половината ножъ зарѣждавѣлъ, а половината била още остра и блѣщѣла. Той се уплашилъ и си рекълъ: „Трѣбва да се е случило нѣкое голѣмо нещастие, но може би ще мога още да го освободя, тѣй като половината отъ ножа още блѣщи“. И трѣгналъ той съ своитѣ животни къмъ заходъ-слънце, и кога стигналъ до градскитѣ порти, излѣзла стражата насреща и го питала да ли да обади за него на царицата, защото тя вече отъ нѣколко дена живѣе въ страхъ поради неговото изоставяне и се бояла да не би да е погубенъ въ омагьосаната гора. Стражата не забѣлежила, че има прѣдъсебе другъ човѣкъ, а мислѣла, че това е самиятъ младъ царъ, дотолкова тѣ си приличали, пѣкъ и дивитѣ животни слѣдъ него вървѣли. И досѣтилъ се той тогава, че тука думата е за неговия братъ и си помислилъ: „Най-добрѣ е да се прѣсторя вмѣсто него, тѣй ще мога много по-лесно да го освободя“. И заповѣдалъ на стражата да го отведе въ двореца, кждѣто го срѣщнали съ голѣма радостъ. Младата царица, мислейки че прѣдъ нея стои нейния мжжъ, започнала да го разпитва, защо се е забавилъ толкова врѣме. А той отговорилъ: „Заблудихъ се въ една гора и не можехъ да се оправя на-насамъ“. На вечерята го завели на царското легло, но той сложилъ единъ ножъ, отъ двѣтѣ страни остъръ, между себе си и младата царица: тя не знаела какво значи туй, но не смѣла да попита.

Минали тѣй нѣколко дена и изучилъ той всичко каквото имало за омагьосаната гора и най-сетнѣ рекълъ: „Азъ ще ида още веднажъ тамъ на ловъ.“ Царѣтъ и младата царица се опитали да го раздуматъ, ала той упорствувалъ и излѣзълъ съ голѣма свита навънъ. Когато стигналъ въ гората, случило му се сжщото каквото и на брата му, и той видѣлъ бѣлия еленъ и рекълъ на своитѣ хора: „Стойте вие тука и чакайте, докато се завърна;

ще отида да убия тоя хубавъ дивечъ“, пѣкъ слѣдъ туй припусналъ навжтрѣ въ гората, а животнитѣ му трѣгнали слѣдъ него. Ала той не могълъ да го настигне, и задѣлбалъ тѣй далече въ гората, че е трѣбвало да прѣнощува тамъ. И когато запалилъ огънь, чулъ надъ себе си нѣкой да вика: „Олеле, олеле, какъ ми е студено!“ Погледналъ той нагорѣ и тамъ седѣла на дървото горѣ сжщата самодива. Той рекълъ: „Ако ти е студено, слѣзъ долу, стара майчице, та се огрѣй.“ А тя отвърнала: „Не мога, защото ще ме разкъсатъ животнитѣ ти.“ А пѣкъ той рекълъ: „Не ще ти направятъ нищо.“ Тя тогава извикала: „Азъ ще ти хвърля единъ клонъ отъ горѣ, ако ги побиешъ съ него, тѣ нищо не ще ми сторятъ.“ Като чулъ това ловецѣтъ, осъмнилъ се въ старата баба и ѣ рекълъ: „Животнитѣ си азъ не бия, слѣзъ долѣ, ако не самъ ще те снема.“ А тя извикала: „Какво искашъ ти? Ти нищо не можешъ ми стори.“ Ала той отговорилъ: „Ако не слѣзешъ долу, ще те гръмна.“ А тя рекла: „Ти си гърми, азъ не се боя отъ твоитѣ куршуми.“

Тогавя той замѣрилъ по нея, но нея куршуми отъ олово не я хващали, та тя се разкискала и развикала: „Ти не можешъ да ме умѣришъ.“ Ала ловецѣтъ се досѣтилъ, веднага откъсналъ три сребърни копчета отъ палтото си, напълнилъ пушката си, защото тя срещу тѣхъ не могла да устон, гръмналъ, и тя веднага съ жаленъ викъ се търколила долу на земята. Тогавя той я настѣпилъ съ кракъ и ѣ рекълъ: „Ти, дѣрта самодиво, ако не ми обадишъ, кждѣ е моя братъ, ще те грабна съ двѣтѣ си ржѣ и ще те хвърля въ огъня.“ Тя се изплашила много, молила го за милостъ и му рекла: „Той лежи окаменѣлъ заедно съ своитѣ животни въ единъ трапъ.“ Тогавя той я принудилъ да трѣгне съ него и като ѣ крѣсналъ страшно, рекълъ ѣ: „Дѣрта морска котко, сега направи да оживѣятъ моя братъ и всичкитѣ творения, които тукъ лежатъ, ако не, ще отидешъ въ огъня.“ Тя зела единъ клонъ, побарнала камънитѣ, и братъ му и животнитѣ изведнажъ оживѣли, а и мнозина други търговци, овчари, се изправили, благодарили за своето освобождение и си отишли по домоветѣ. А пѣкъ двамата близнаци, като се видѣли пакъ, прѣгърнали се, цѣлунали се и се зарадвали отъ сърдце.